

РИЧИОТИ ЛАДЗЕРО ТАКА ЧОВЕКЪТ ЩЕ СТЬПИ НА ЛУНАТА

Превод от италиански: [Неизвестен], —

chitanka.info

Пътуването от Земята до Луната вече излезе от сферата на фантастиката и сега е част от човешките възможности. Тези 3 840 000 км, които разделят нашата планета от нейния спътник, бяха преодоляни от няколко ракети; предстои да се насочат по този път космически кораби с човек на борда. Приготовленията са почнали отдавна. Стотици инженери и техници проектират и строят всевъзможни капсули, кораби, преосигурени скафандри, помещения за пътниците, резервоарите, инструментите и гигантските дюзи, които ще направят тази очарователна мечта възможна. Започнало е надбягването и срещата ще бъде горе между тайнствените лунни кратери.

Това пътешествие е вече познато почти във всички подробности. Преди да започнат построяването на космическите кораби, учените подготвиха детайл по детайл един „бордови дневник“ за космонавтите. Там се предвиждат всички възможни трудности, които биха възникнали след откъсването от Земята. Тези трудности ще трябва да бъдат победени с помощта на техниката и химията. Много са пречките, но тъкмо за това специално избраните пилоти ще имат на свое разположение най-усъвършенствените инструменти, създадени от лабораториите на най-големите космически заводи в света: най-мощните радиоапарати, специални генератори за кислород, инструменти за търсене на минерали и на газове, транспортни средства, атомни пили с малък формат, измерватели на радиоактивността и десетки други скъпоценни апарати. Те ще осигурят съществуването на човека върху Луната без атмосфера и без вода, ще му помогнат също да създаде първите трайни извънземни бази.

Приема се, че в първия полет ще участвуват трима космонавти, всички със среден ръст. Те ще са следвали курсове по космическа навигация, по динамика на ракетите, по селенография, по електроника, по астрономия, по физика на радиациите и по практическа медицина. Ще са способни дори да направят операция на свой другар, получил внезапно възпаление на апендисита, както и да приготвят някои основни химически лекарства. Те могат да изпълняват много трудни математически изчисления и да поправят най-сложните инструменти. Те са най-висш израз на техническите способности на човека.

Ето ги в техните свръхосигурени скафандри, в които има фиксиран скрит парашут. Дългото им очакване е завършило, взели са

всичките си изпити. Командирът-пилот заема мястото си в лявата част на космическата кабина, прилична на кабината на някоя голяма ракета, до него сядат вторият пилот, а зад раменете му — инженерът учен. Тримата имат три различни задачи, но всеки от тях е способен да върши работата и на другите двама. Те са съсредоточени; напрежението им е умерено, поради дългата тренировка.

Гигантската дюза се запалва и изхвърля огромна опашка от газове. Извършва се откъсването. Сега полетът е вече мълчалив, поради вечното отсъствие на шумове в пространството. Само първата ракета ще пътува към Луната с директен изстрел от Земята. За следващите полети ще се тръгва от помощна станция — спътник на нашата планета. Там хората ще са изпратили (с една серия от изстрелвания, които ще бъдат по-евтини и по-малко трудни) и цистерните с горивото, и материала от подсилен със специална сплав алуминий, хелия за турбокомпресорите, храна във вид на прахове и на пасти, кислорода, азотната киселина и хидразина на ракетите, водата, апаратите за летенето. Една група от техници ще се занимае там с конструкцията на космическия кораб, който трябва да тръгне от станцията-спътник.

Но нашите трима космонавти, които сега се намират в капсулата, са първите хора, тръгнали към Луната. Те са свалили скафандрите, които са ги пазили през време на излитането. Сега започват своя пълен с напрежение работен ден. Температурата във вътрешността на кораба е 20 градуса, като в приятен пролетен ден. Мъжете са по риза и къси гащета; те се движат, като си помагат (поради безтегловността) със специални обувки с магнетични подметки. Скоростта, която превишавала 11 км в секунда, е намалена; сега летят свободно, без метеори.

Един малък коридор свързва кабината на пилотите със секцията за инсталациите. Космонавтите извършват измервания, правят фотографии, наблюдават небето в екраните, разменят в определени часове лични и технически съобщения с Центъра за космически предавания на Земята (честота от 900–1000 мегахерца). Върху една стена е окачена небесна карта. Тя е приготвена въз основа на многогодишни телескопски наблюдения и на радиофотографските данни, получени от малките лунни сонди, изстреляни досега. Космонавтът-пилот наблюдава постоянно пътя, като го изчислява

математически: дори ако инструментите престанат да работят, той във всеки момент знае колко време им остава до прилуняването, тоест до слизането върху спътника.

В космическия кораб не бива да се пуши, нито да се готви: съставът на атмосферата във вътрешността на кабината трябва да се поддържа винаги на едно равнище, иначе животът на космонавтите е в опасност. Термометрите функционират с алкохол, а не с живак. Ръчните часовници не бива да имат фосфоресциращи стрелки. Храната се доставя от една малка табличка, в която са набодени тръбички с концентрирани водорасли, изсушено и витаминизирано месо, със захар и мляко на прах и бутилчици с плодови сокове, кафе и чай.

През време на пътуването (два и половина дни) режимът на борда е най-точно определен: осем часа сън, десет часа работа и шест часа за храна и почивка. Всяко действие изисква силен контрол и забележително усилие, тъй като бива извършено при липса на тежест. Космонавтите почиват един след друг, така че винаги двама са дежурни. Навън през кръглите прозорци гледката е внушителна: Слънцето е един бял горещ диск, звездите са червени, бели, сини и жълти, Земята изглежда като огромна зеленооранжева топка, обвита в синкави пари. А пред космическия кораб свети жълтозеленият глобус на Луната. Тя става все по-голяма. Призрачните ѝ отблясъци с цвета на сярата са получени от светлината на нашата планета.

Преминати са вече и радиоактивните бариери, които образуват двата пояса около Земята (на три хиляди и на двадесет и пет хиляди километра височина). Космонавтите не са изпитали никакво физическо смущение, защитени в своята кабина от специални вещества. Космическият кораб е изминал 321 000 км и пътува със скорост от 2534 км в час. Вече ще наближи моментът, когато ще спре земното притегляне и ще се навлезе в гравитационното поле на Луната, което е 81 пъти по-малко. Ето, корабът преминава тази невидима граница и постепенно ускорява своето падане. Комендантът обръща ракетата, поставя в действие спирачните двигатели и маневрира, за да намери мястото за слизане. Това място е определено още преди тръгването:

Настъпва важен момент. За да избегне прекалено силно сблъскване, водачът на експедицията изхвърля малки тласъци с дюзите и издължава четирите телескопни крака в основата на капсулата. Всеки

един от тези крака е независим, много еластичен и способен да се пригоди към всякакъв терен. Изчислено е всичко да стане така, че да не се повредят инструментите и прилуняването става меко, както е предвидено. Космонавтите са облекли вече специалните скафандри, отварят вратичката и виждат, за първи път в историята на човечеството, Луната. Тук няма нито вода, нито вятър, нито облаци, нито дъжд, нито атмосфера: само внушително мълчание покрива равнините и планините, а Земята е там горе, блестяща в черното небе между разноцветните звезди.

Според „бордовия дневник“, космонавтите трябва да започнат с разтоварването на материалите. Студено е, 10 градуса под нулата. Лъчите на Слънцето, падайки към някои изпъкналости, хвърлят извънредно дълги сенки. Равнината, осяяна с малки кратери и цепнатини, има цветове, които се менят непрекъснато — от сиво до червеникаво и черно. Сега хората са сами пред голямата си задача. Те говорят помежду си с радиотелефони, обули са тежки обувки, за да намалят своята лекота. Предвидено е да останат на Луната шест дни и да подготвят първата постоянна база. С помощта на един кран, движен от електрически мотор, те демонтират част от космическия кораб: алуминиевите листове, резервоарите. Някои инструменти се демонтират бързо, защото това е извършвано десетки пъти в центъра за обучение на космонавтите.

Началникът на експедицията се качва върху един малък гъсеничен трактор, движен от електрически мотор (тук поради липсата на кислород бензинов или нафтен мотор не може да работи), и предпазливо изследва околния терен. Помага му вторият пилот, който носи със себе си мощен далекоглед и апарат за измерване на радиоактивността. Крехките силициеви и алуминиеви скали се дробят под натиска на гъсеничните вериги. За ориентация служи компас с жироскоп: обикновеният компас не функционира тук, защото на Луната липсва и магнитно поле. Недалеч от мястото на слизането малка пропаст предлага на космонавтите възможност да направят хранилище. Хората сноват трескаво между кораба и пропастта. Те поставят на дъното ѝ алуминиевите листове, после резервоарите и инструментите. Така една част от ракетата се превръща в голям подземен склад. С трактора космонавтите докарват и трупат върху пропастта раздробена скална маса, докато тя покрие всичко с плътен

защитен пласт. Падането на метеорити няма да може да повреди пренесените материали.

Минал е един ден, дълъг като век. За експедицията той е бил по-важен от всички години на обучение и школовка. Вторият пилот се заема да предаде на Земята подробен рапорт; после си позволява малко почивка. Сега действа инженерът-учен. Той инсталира две големи слънчеви батерии и започва разузнавателна обиколка с трактор. Със себе си носи кислород и храна за три дни. Неговата задача е да събере проби от минерали и да открие следи от уран и диамант. Той се е уверил вече, че тук липсват каменни въглища и петрол през изминалите три дни (на Луната все още е ден: светлината на Слънцето залязва едва след 168 часа). Инженерът се движи внимателно. За да мине през пропастите и пукнатините, той изхвърля напред от трактора малък подвижен мост. Спи съвсем малко и използва максимално времето си.

След обиколка от около 300 км изследователят се връща в базата. Намерил е една планина, която не е отбелязана на картата, и бреговете на малко „море“. В него няма вода. То е само една широка повърхност от стъкловидни скали със сивочерно-зеленикав цвят. Изследвал е също и един малък кратер, като е проникнал с помощта на рефлектор в зона винаги засенчена, с температура 80 градуса под нулата. Сега е при своите двама другари. Настъпил е шестият ден от престоя им върху Луната. От земния Център за космически предавания е пристигнала заповед да се връщат. Едно радио със слънчеви батерии ще продължава да изпраща повече от година специални призивни сигнали, които ще насочват бъдещите кораби към точното място на първото кацане. Единственият видим знак, оставен от първите посетители на Луната върху тъжната безжизнена повърхност, са няколко големи вдлъбнати огледала, които събират светлината на Земята.

Връщането става лесно, защото силата на лунното притегляне е малка и откъсването в мига на излитането не е затруднено. Двигателите работят безупречно. Изпълнили своите задачи, хората се отправят с огромна бързина към родната планета, която ги очаква с нетърпение.

Очеркът е публикуван в списание „Космос“, брой 4 от 1963 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.